

Fra gamle dager.

— 0 —

Svanlibygdas historie

II

I tusender og atter tusender av år var Svanlibygda ikke bebygd og bebudd. Alt var stille og rolig deroppe. Her var tett bjørkeskog overalt. Ikke ei einaste lysning å se inne i skogen. Ikke eit einaste tekn på at folk hugg ned skogen og rydda og byggde.

Men for omkring 110 år tilbake gikk en ung mann av samisk slekt gjennom skogen deroppe, og han brukte sine øine godt, og han hadde forskjellige tanker i hodet.

Han blei stående på ei lita sletta og begynte å se seg omkring.

Han tenkte: «Her er skog i mengde, her er store bjørketre som kunne brukes til hustømmer, her kunne det sannelig ha vært lunt og koselig aa budd.»

Hans øie frydet seg over det storartede utsyn.

Det vakre Almenningsvatn blaana og glitra i solglansen, og den eine Fjelltopp etter den annen tekna seg mot den blaa himmel. Jo, her vilde han bygge, og her vilde han bu, tenkte han.

Det var ikke saa vanskelig for han. Han var en kjekk, uforferdet nevenyttig mann, var baade tømmermann og smed, saa han sto ikke fast naar det gjaldt aa faa seg hus og alt annet.

En vakker dag i 1831 innfant han seg hos futen Hofseth og ba om tillatelse til aa sette seg ned paa stedet, og dette fikk han selvfølgelig, mot straks aa betale for rydningseddelen.

Samme aar hørtes kver dag frå morgen til kveld rappe økse-hugg i skogen der oppe.

Aane Anderssen — saa het den unge mann som feldte ned bjørketre og bygde av desse ei lita stua til seg og Inga, si unge kona.

—Og det var ikke lenge før han hadde oppført de nødvendige hus, ei stue, eit fjøs, ei labygning — alt av bjørk som det var så velsigna mykje av i skogen deroppe dengang.

Han var altså den første opsitter, den første rydningsmann der på stedet.

Han var som ovenfor nemnt også smed. Det var ikke så få økser og kniver — m.m., som blei brakt til han for å pålegges eller forbedres. Bare et år budde han som eineste oppsitter deroppe.

I 1832 kom der en annen mann av samisk slekt, bare 20 år gammel og allereia gift, og nedsatte seg der. Han het Aane Nilssen.

Han bygde seg en stuegamme, eit fjøs, ei labygning og ei lita bu av bjørk.

Og nå var der allerede 2 naboer deroppe, og stedet blei kalt Svanli og seinere Sørli som den kalles den dag i dag.

Det var pent med gress deroppe dengang, især ved Lakselva så de allereia de første år kunne fø en hest, to kuer og 8 småfe kver. Aane Andersen budde ikke lenge i Sørli. Alt i 1837 flytta han derfra, og plassen blei samme år overtatt av Aane Nilssens svigerbror Anders Johnsen.

Aane Nilssen og Anders Johnsen er såleis de første faste opsittere i Sørli. Og stedet er nå bebudd av deres slekt i nedadstigende linje frå og med annet til og med fjerde trinn.

Johan O. Sørli